

sten ved dette Lovforslag, som der efter min Mening er hængt derved. Det gør mig ja meget mere ondt, at denne Kærestnuude, som jeg siger, er hæftet til Lovforslaget, som jeg ellers er fuldt enig i, at Øl og Spiritus ere bedre Beskatningsæmner, end mange andre Ting, og navnlig bedre end Kaa- og Hjælpestoffer, som vi benytte i vore Næringer. Paa den anden Side er jeg ogsaa noget ængstelig for, naar man gør Forandring i det bestaaende, i det tilvante, at gøre Skridtet for voldsomt. I Fjor var der foreslaaet 7 Kr. pr. Tde., i Aar er der foreslaaet 10 Kr. Jeg tror, at naar man vil gaa nogenlunde forsigtig til Værks, skal man ikke begynde med de store Spring. Jeg tror, at det er en Erfaringsætning, at man sikrest kommer Maalet nær, naar man først over sig i mindre Spring, og saa tager det store til sidst. Jeg vilde derfor meget hellere have set Ølstaten blive indført med noget som 5 eller 6 Kr. pr. Tde. Men paa den anden Side vilde jeg heller ikke mene, at det vilde være rigtigt, som det tidligere har været foreslaaet, at gaa til en Ølstat paa 2 Kr., fordi det pekuniære Udbytte da, efter min Mening, ikke paa nogen Maaade vilde berettigede til at gribe saa forstyrrende ind i denne Bryggeriering, som man derved vilde gøre, og heller ikke synes der mig at være Grund til for saa lille en Stat at etablere Omkostningerne ved Kontrol. Nu har jo imidlertid den ærede Minister forelagt et Forslag med Krav paa 10 Kr. pr. Tde., og da der fra anden Side allerede foreligger et Forslag om 10 Kr. som en Minimumsskat, tror jeg, at vi bør gaa ind paa denne Skat i Forventning om, at man derigennem kan naa andre Formaal, der ere stillede i Udsigt. Jeg er altsaa enig i, at vi paa Grund af Forholdene gaa ind paa at bestaae Øllet med 10 Kr., uagtet jeg erkender, at det i og for sig er en altså høj Afgift at begynde med. — Derimod beslaager jeg meget, at man har fastholdt Princippet Selvangivelse paa Grundlag af Bryggerens Regnskabsførelse, naar man ikke har kunnet frigøre sig for den stærke Mistro, som har faaet Udslag i de enorme og aldeles ukendte Mulkter. Dersom man havde havt noget mere Tillid, hvis man havde havt saa megen Tillid til det nye Princip, som jeg har, vilde man ikke være kommen dertil, og jeg tror indstændig at maatte fraraade at gaa ind derpaa. Jeg kan saa meget vel forstaa, at denne Mistænkthedsparagraf er kommen ind. Derimod er det mig vanskeligere at forstaa, at en, om jeg saa maa sige, saa fribaaren Aante som den, at have Skatten efter

Selvangivelse paa Grundlag af Bryggerens Regnskab, har kunnet komme frem fra den samme Bejr, hvor Mistænkthedsparagrafen, efter hvad jeg kan skønne, har sit Udspring, nemlig Toldtaten. Disse Mænd tilbringe saa at sige hele deres Liv i en Mistænkthedsffære, og man maa indrømme, at de ofte bestyrkes i, at de maa være mistroiske, idet man ikke sjældent ser, at Folk, hvis sociale Forhold ere saaledes, at man burde kunne have ubetinget Tillid til dem, ikke desto mindre have nedladt sig til Toldbesvigelser. Vi have vist alle mere eller mindre gjort den Erfaring, at ellers honnøtte og hæderlige Folk kunne tænke og handle højst besynderlig, naar det drejer sig om deres personlige Interesser. Det er derfor paa ingen Maaade nogen Anke, jeg udtaler mod Toldbestyrrelsen; jeg finder dens Mistænktheds fuldkommen naturlig. Derimod finder jeg det ikke naturligt, at man vil opstille disse Forordninger, naar man møder med et Skatteprincip, som man ikke selv tror, kan gaa uden disse Ulemper; thi der vil ganske sikkert under disse Forhold udvikle sig en Umoralitet, et Angiveri og en Fortrædigelse overfor en stor Del af Landets Næringsbrugere, som er ufornødent for at faa en Ølstat. Der er jo adskillige, om ikke mange, prøvede Beje, der ganske vist kunne være til mere Ulempe for Bryggerierne, men som paa den anden Side besfri dem for en afskyelig Mistænte og et afskyeligt Angiveri, for et Forhold, som man maaste ikke kan have nogen Bevidsthed om. Jeg er overbevist om, at den ærede Minister ikke noget Djeblit har tænkt paa ved dette Lovforslag at udbytte eller forulæmpe de mindre næringsdrivende, men jeg er ligesaa sikker paa, at det alligevel vil ske. Man har aabenbart den fæslagtige Opfattelse, at alle Lagersbryggerier ere rene Guldruber, og jeg kan forstaa, at man sætter 10,000 Kr., ja 20,000 Kr., som det var i Fjor, som Mulkter for Forsejler af Ølbryggere, naar man har Bryggerier for sig som de to Carlsberger, thi for saadanne Institutioner er det en ren Bagatel, om man mulkterede dem med 5, 10 eller 20,000 Kr. Men helt anderledes stiller det sig, naar hele Bryggeriets Værdi kun er 50,000 Kr. eller 100,000 Kr. eller maaste et Par Hundrede Tusinde Kroner, thi da ville saadanne Mulkter blive aldeles ødelæggende for dem. Dersom man tror, at saadanne maa Bryggerier have en gylden Brønd at hente Benge af, tror jeg at kunne give et Eksempel paa, at det ikke forholder sig saaledes. Det er et Eksempel hentet fra denne By, hentet fra et Selskab, som er vel administreret, og som ikke mangler Kapital; det er „Kongens